

Les perdius del Rector de Vallfogona

Es fama que al rector de Vallfogona, com a tot gormant, li agradaven molt les perdius.

Un dia, amb motiu de tenir predicador per a la Festa Major, es procurà dugues perdius. La majordona es va lluir tant guisant-les, que'ls angels hi cantaven. Aixís ho va proclamar amb l'aquiescència de l'escolanet, que n'espicossacaren una, després una mica més i després una altre mica, de manera que se les van acabar. La majordona no volia arribar tan enllà, però l'escolanet feia:

—No tingueu cuidado!

—¡Oh! que dirà el senyor rector.

—Ja veurem!

Arriva el predicador de l'església, en tant que el Rector acabava l'ofici i l'escolà se li quadra al davant, dient-li:

—Escolti, el senyor Rector és bon home, però devegades te unes sanxes...

—Qué fà?

—Que si li ve la intenció talla les orelles del convidat.

—I cóm se li coneix si li ve la sanxa?

—Molt facilment; és posa alegre i diu: «Ara!» Agafa el ganivet, l'esmola, i si el desgraciat no es posa a corra les seves orelles ja han begut oli.

—Pobre home, ningú ho diria!

Ve l'hora del dinar, i es menjaren la sopa i res, el bullit i res, i quan treuen els plats per a portar l'entran, aleshores el rector agafa el ganivet, es posa a esmolar-lo i diu tot content:

—Ara!

En sentir-ho el predicador s'alça, apreta a correr i l'escolà al seu darrera.

El rector, que no sabia de que anava ni de que venia, demana que succeeix, i torna l'escolà tot compungit.

—Si, miri que'l predicador

marxa i us ha robat les dugues perdius.

Surt el rector a la finestra i crida:

—Escolti, sisquera de dugues, una.

L'altre, que's pensava que's referia a les orelles contesta:

—Ni una ni cap!

I qui correrà sino ell.

VALERI SERRA I BOLDU

Al Club Deportivo Hilarienc

amb motiu de la inauguració del seu camp

*Jovent
valent
de Sant Hilari;
a la lluita
a corra cuita
cal tots anar-hi.
Jo vull
que'l rebull
de ta força
t'emmeni
cap al premi.
Deu té reforça.
El pás avança
amb fé i fermaça
per a fer «gol»,
i a ta embranzida
devingui ardida
lluïta a revol.
Per Catalunya
lluïta, i empunya
la copa santa;
que Sant Hilari
tot sen amar-hi
de virior tanta.*

LLUIS G. PONS, pbr

El Músic

Un Músic arriba amb el violí sota l'aixella a les portes del cel. Truca, surt a obrir-lo Sant Pere, i ell li demana per entrar.

«Impossible, impossible,—respon el Porter celestial—ets músic i aixó basta.

—I quin mal hi ha en ser músic?

—No pas poc! és un ofici que està proscrit de la Glòria. No has

tocat per ventura amb mil saraus i envelats?

—També he tocat amb mil esglésies.

—Però no hi anaves per sentir l'ofici, truan! sinó per la paga.

—Per la paga treballa tothom, ja que tothom té de menjar per viure; però deixant aixó de banda és lo cert que rara era la festa que no assistia a un ofici,

—Però arribaves sempre a última hora; aprofitaves el moment de la prédica per a sortir amb els teus afóra a contar quèntos; fugies tant bon punt havies donada la darrera nota...en fi, no pot ser; tinc ordre de que no entri al cel cap músic i aquí al Cel solen complir-se totes les ordres.

Però el Músic, no és donà per vençut; insistí, protestà i perfi-deixà tant i tant que, finalment Sant Pere, bonifaci de si i no tant curt d'ingeni com sembla, desitjós de despendre's d'aquell inoportú, va dir-li:

—Bé, mira; entra si vols i en parlaré a Nostre Senyor, però hauràs d'esperar-te una bella estona perquè estant predicant a dintre...

Apenes sentí el músic parlar de prédica, es posà de nou el violí sota l'aixella i s'allunyà mor-morant:

«—Ja tornaré d'aquí una estona.»

I el bon Sant Pere li tirà la porta per l'esquena.

APELES MESTRES

Lluhernas

Tot sol al poble'm trobava sense parents ni darens, sols un gos m'acompanyava, y la febra m'arborava y'm feya petar de dents.

Ni un sol conegut tenia en el poble reduhit; ficar-me al llit prou volia, mes, per disort, no hi havia ningú que'm dongués un llit.

No trobava ni una porta oberta, mancava hostel, tenia la son molt forta,